

POLDERJACHT OP WOERDEN IN BOERENSLOOTJES

‘ZE ZIJN NOG WAT dommig’

Gecamoufleerd en gesterkt door de grillen van de polder... dat karakteriseert het onderkomen van jachtcombinatie ‘Hubertino’. De voormalige stacaravan heeft stormen doorstaan, een verhuizing overleefd en de duizenden eikels die in het najaar het dak bombarderen, hebben nog steeds geen lekkage veroorzaakt. De jagers zijn trots op hun hut. ‘Hier hangt nog een bedankbrief van prins Bernhard’, glimlacht Peter van Doorn. ‘Mijn vader had hem een gedichtje gestuurd met als titel “Gebed van een jager”. Dat kon Bernhard blijkbaar wel waarderen. Maar kom, we gaan de Kockengense polder in. Het land van mijn jeugd.’

TEKST EN FOTOGRAFIE DOUWE ANNE VERBRUGGE

Joost Eggink (midden) en Peter van Doorn in gesprek met boer Jan Stam, bekend van het televisieprogramma *Man Bijt Hond*

‘Het is eigenlijk veel te mooi weer om op de eenden te gaan’, grapt Willem van Doorn met een serieuze ondertoon als hij de jachthut uitstapt. Hij is de oudere broer van Peter. ‘Met wat wind en een buitje stijgen ze veel beter op uit die boerenslootjes en vaarten, maar we gaan het zien. Bob, vertel eens wat we gaan doen.’ Bob Canjels is de derde nestor van de poldercombinatie uit Kockengen. ‘Willem nodigde me dertig jaar geleden uit om hier eens te komen jagen. Hij gaf les aan de jachtopleiding, ik was voorzitter van het KNJV-gewest Utrecht. Op slag verliefd was ik op het o zo fraaie oer-Hollandse polderlandschap met zijn authentieke buurtschappen en bijzondere bewoners. Dat ga je nog wel meemaken vandaag.’ Om vervolgens in de buitenlucht zijn stem te verheffen. ‘Mannen, effe luisteren:

fazanten worden niet geschoten, duif mag, ganzen en woerden heel graag. Wie een vrouwtjeseend schiet, krijgt strafpunten. Dat wil ik niet zien. En let op, er zitten hier veel krakeenden. Wees daarop alert.’ Willem: ‘Terwijl iedereen weet dat die krakjes het lekkerst zijn, maar dat is wijsheid uit vervlogen tijden.’

TREKKER IN HET LAND

Bob besluit dat ze eerst op de ganzen gaan die zich waarschijnlijk ophouden in de weilanden achter het riviertje de Bijleveld, te bereiken via de boerenlandweg met de toepasselijke naam Schutterskade. Willem: ‘Laten we dat maar doen. Nu zitten ze er nog, aan het eind van de middag vliegen ze naar hun rustplaats.’ Bob geeft ‘de geweren’ – de combinanten Joost Eggink, Peter van Doorn en gast Diede Lems – instructies waar zij zich moeten positioneren. ‘En houd jezelf laag in de slootkant. Als ze je zien, zijn ze gevlogen.’

Foto boven: De totale opbrengst van elf woerden verbaast Willem van Doorn enigszins. ‘Ik had met dit mooie weer niet verwacht dat er zo veel eenden zouden rondvliegen’

Foto links: Bob Canjels en Amie

Dat kneuterige en kleinschalige doet mij denken aan mijn jeugd

Een stiefkwartiertje later kunnen de plannen worden bijgesteld. Willem, die vandaag als informant optreedt, stelt Bob telefonisch op de hoogte dat de ganzen er niet zitten. ‘Een boer was zojuist met zijn trekker aan het werk in zijn land. De ganzen zijn vertrokken. We gaan naar de eenden bij boer Jan.’

Op mijn 13e schoot ik mijn eerste eend, met een vijfklapper, dat kon toen nog

MAN BIJT HOND

Op het erf bij boer Jan Stam heeft de tijd de afgelopen vijftig jaar stilgestaan. De 68-jarige Peter geniet er als geen ander van. ‘Dat kneuterige en kleinschalige doet mij denken aan mijn jeugd. Ik kwam hier al als jochie, samen met mijn vader die hier jaagde. Weet je, mijn vader was onderwijzer op de basisschool

in het dorp. Dan heb je als kind toch een vreemde verhouding met hem, helemaal op het moment dat je bij hem in de klas komt. In het veld echter, was hij er echt voor mij; die momenten koester ik enorm. Hij was een gepassioneerd jager en heeft mij veel geleerd. Op mijn 13e schoot ik mijn eerste eend, met een vijfklapper, dat kon toen nog.’

Vanuit de verte klinkt een schot. ‘Kijkt daar valt ‘ie. Diede heeft ‘m goed geraakt. Nu bukken achter dit hek’, gebiedt Peter, ‘grote kans dat de opvliegende eenden deze kant opkomen. Ik weet na al die jaren precies hoe ze vliegen, het is altijd achter de boerderijen langs. Vaak moet ik een dwarsschot geven, net iets lastiger dan als ze van achteren of van voren inkomen.’ Een enkele woerd komt over. Eén gericht schot is genoeg om de eend naar beneden te brengen. ‘Ik kan blijven zitten en wachten op de volgende, maar ik haal ‘m eerst binnen. Dat hoort gewoon en dat vind ik prettig. Ik ben al tevreden met deze ene eend,

maar ik weet dat op deze plek er zo dadelijk nog meer eenden langskomen.’ En er komen inderdaad nog meer eenden over, maar die belanden in het schootsveld van Joost. Twee keer is het raak bij hem. Terug op het erf komt boer Jan Stam naar buiten gedrenteld. Hij is door de schoten wakker geworden uit zijn middagdutje. Jarenlang had hij een vaste rubriek in het televisieprogramma *Man Bijt Hond*. ‘Naja, ik mos d’r toch uit. Hebben jullie nog een paar van die rotte aalscholvers kapotgemaakt?’, informeert de 81-jarige excentrieke boer. ‘Nee Jan, dat mag niet’, vertelt Joost. ‘Jammer, die krenge vreten hier alle sloten leeg.’ Als oud-Kockenees informeert Peter nog even naar de gezondheid van zijn voormalig dorpsgenoot. ‘Oud worden is mooi, maar oud zijn...’, is het gevatte antwoord van Jan. ‘Maar ja joh, je mot het leven zelf een beetje leuk houden. Kijk, ik heb van kuilplastic een schort gemaakt, zo worden mijn kleren niet vies. Scheelt weer een wasbeurt. En van mijn oude geitenwollen-

Peter van Doorn in het
Kockengense polderlandschap

sokken heb ik armwarmers gemaakt, weet je wel weet je niet...' Met een eend voor de pot keert Jan huiswaarts.

ONDERBROEK

De jagers vervolgen hun weg naar het pittoreske buurtschap Spengen om toch nog op de ganzen te gaan. Joost informeert bij boer Jan Scherpenzeel naar de overlast. 'Die blijft gigantisch. Ze doen nu een proef om twee keer per dag met een drone de ganzen te verjagen. Dat helpt dan even, maar twee keer is gewoon niet vaak genoeg. Ik heb dagen dat ik vijf keer per dag het land in ga, maar ze blijven terugkomen. En het zijn er niet een paar, maar honderden.' In het land van boer Jan verschuilt Joost zich achter een hoop rottend kuilgras. Drie overkomende nijlganzen blijven buiten schot. Een woerd die overkomt, wordt wel geraakt. 'Ai, die belandt op het landgoed van mensen die niet veel op hebben met de jacht. En shit, Willem is met zijn hond Amie verderop. Dat duurt me te lang.' Snel gaat Joost uit de kleren om de sloot in te duiken, alleen de Tommy Hilfiger onderbroek blijft aan. 'Koud?

Ach, ik ben een boerenzoon hè. Dan ben je wel wat gewend!' Als de jachtkleren het natte lijf weer bedekken, komt een volgende eend over. Ook die tuimelt naar beneden. Bob en Willem zijn inmiddels gearriveerd met Amie. Bob lacht besmuikt als hij zijn natte collega aanschouwt. Terug bij de auto verbaast ook Diede zich over het natte pak van Joost. 'Het is hier sowieso anders jagen dan in de Hoeksche Waard, mijn thuisbasis. Je kunt je hier in het open veld slecht verschuilen, maar wat voor Joost wel handig zou zijn, is dat je net als bij ons gewoon door de sloten kunt lopen. Je zakt op de kleigrond niet weg in de bagger, haha!'

Wild is het meest eerlijke vlees; dat oogst je uit de natuur

DOMMIG

De totale opbrengst van elf woerden verbaast Willem enigszins. 'Ik had met dit mooie weer

niet verwacht dat er zo veel eenden zouden rondvliegen, maar de eenden zijn aan het begin van het jachtseizoen nog wat dommig. Later in het jaar zijn ze veel alerter en weten ze dat ze bejaagd worden. Diede steekt bij de jachthut het hout in de vuurkorf aan. Een borrel wordt geschonken. Tijd voor goeie verhalen. Als Peter de vraag wordt voorgelegd of hij met het verstriken van de jaren nooit twijfelt over het nut van het bejagen en doden van dieren, is hij resoluut. 'Ik raak daar nooit sentimenteel van en ik vind het nooit zielig. Wild is het meest eerlijke vlees; dat oogst je uit de natuur. Iedereen die vlees eet, zou dat moeten beseffen.' Om vervolgens het gesprek terug te brengen op een hot issue in deze regio: het verbod van de hazenjacht in dit Utrechtse veenweidegebied. Joost: 'Het is te zot voor woorden. Vorig jaar telden we alleen al in ons kleine poldertje rond de 80 hazen. We hebben er toen niet meer dan 20 geschoten, want de oude garde wilde aan de borrel, haha.' De oranje gloed van de vuurkorf verlicht Willems glimlach: 'Oudere jagers zijn gewoon wijzer, Joost!' •

Joost Eggink met zijn buit
op het erf van Jan Stam

